

Arrest

nr. 257 813 van 8 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 april 2021 met referentenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 juli 2019 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 augustus 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 oktober 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 december 2020.

1.3. Op 2 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een staatsburger van Irak. U bent geboren op 26 maart 1986 in Najaf al Ashraf. U bent een sjiitische moslim van Arabische afkomst. U bent ongehuwd. U leefde in het ouderlijk huis en heeft vier zussen en drie boers. Van 2005 tot 2009 verbleef u in Syrië met uw broer M.(...) waar u werkte als kleermaker. In Irak werkte u als kleermaker en taxichauffeur. Uw vader was eveneens kleermaker maar in de laatste periode werkte hij ook als imam in de moskee.

In 2013 meldde u zich bij het college van Imam a.(...) K.(...) om de Sharia te studeren. Dit gebeurde onder dwang van uw fanatieke vader die vond dat u en uw broer M.(...) niet vasthoudend genoeg waren aan de religie. U voltooide de inschrijving echter niet en na het verlopen van de inschrijvingstermijn voor het jaar 2013-2014 kon u zich niet langer inschrijven en vertelde u dit aan uw vader. De rest van het jaar 2013-2014 werkte u bij uw broer als kleermaker. U heeft zich in 2014 opnieuw ingeschreven voor het jaar 2014-2015 samen met uw broer M.(...) die regelmatig verslag aan uw vader moest uitbrengen over wat u deed tijdens uw studieperiode. Tijdens uw studieperiode en naar aanleiding van de lessen die op het college van Imam a.(...) K.(...) werden gegeven had u ernstige bedenkingen en kritiek op de islam. U kwam tot de conclusie dat veel regels in de islam in strijd zijn met de logica. U begon te discussiëren en te kritiseren met lesgevers en medestudenten over de islam en kwam daardoor ook thuis in de problemen gezien uw broer M.(...) hierover verslag uitbracht. Naar aanleiding van een discussie in een van uw lessen en met uw vader heeft uw vader in februari 2015 geprobeerd u te vermoorden. Uw vader werd tegengehouden door twee van uw zussen. U moest voortaan uw mond houden en mocht niet meer discussiëren over de islam met de docenten. In mei 2016 had u opnieuw een discussie met een van uw docenten over de islam. Naar aanleiding van die discussie waarover uw vader wist via uw broer M.(...) probeerde uw vader u een tweede keer te vermoorden. Uw moeder kon uw vader tegenhouden. U moest opnieuw beloven de religie niet te bekritisieren. Uw moeder vertelde u dat u een oplossing moest vinden. U heeft toen een paspoort aangevraagd via een reisbureau en op 7 oktober 2016 heeft u een vlucht naar Turkije genomen.

U reisde na uw aankomst in Turkije verder naar Griekenland op 16 oktober 2016. U vroeg in Griekenland een internationaal beschermingsstatuut aan. Uw verzoek werd geweigerd door de Griekse autoriteiten. In 2018 vroeg u eveneens een internationaal beschermingsstatuut aan in Slovenië en Duitsland. Zowel de asielinstanties van Slovenië als de asielinstanties van Duitsland weigerden uw verzoek. Vanuit Duitsland reisde u verder naar België en u kwam in België aan op 30 juli 2019.

Op 2 augustus 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: Uw paspoort (kopie), uw identiteitskaart (kopie), uw nationaliteitsbewijs (kopie), uw studentenkaart (kopie), uw bewijs van inschrijving in het college van Imam a.(...) K.(...) (kopie), een administratief bevel van 11 december 2019 dat aangeeft dat u werd uitgeschreven (kopie), de identiteitskaart van uw vader (kopie), foto's van uzelf als kleermaker, uw familie en het leven in Griekenland (kopie), en een foto van de faculteit waar u studeerde (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij een terugkeer naar Irak vermoord te worden door uw vader omwille van uw atheïsme. Uw vader zou u in het verleden reeds tweemaal hebben proberen vermoorden, nadat hij had vernomen dat u kritische standpunten over de islam had ingenomen tijdens uw islamitische studies.

Na grondig onderzoek moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal kan immers geen geloof hechten aan uw asielrelaas.

Zo dient er te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door manifeste, niet verschoonbare, tegenstrijdigheden tussen uw verklaring voor de Duitse asielautoriteiten en uw verklaring voor het Commissariaat-generaal.

Ten eerste blijkt dat u ten aanzien van de Belgische en Duitse asielinstanties totaal verschillende verhalen hebt verteld over de redenen voor uw vertrek uit Irak, zoals blijkt uit een vergelijking tussen uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op 9 december 2020 en de stukken uit uw Duits asioldossier, die het CGVS na uw persoonlijk onderhoud heeft bekomen. Zo verklaarde u voor de Duitse asielautoriteiten op 10 september 2018 dat uw zwager, Z.(...) D.(...) H.(...), die ook in Duitsland verbleef, vroeger in Irak bij jullie in huis heeft geleefd. Hij zou voor de Amerikanen hebben gewerkt. Hij heeft, ongeveer eind 2014, een dreigbrief ontvangen waarin werd gesteld dat hij zijn activiteit voor de Amerikanen moest stopzetten. Uw zwager heeft dit niet ernstig genomen. Op een namiddag, ongeveer twee weken later, zijn 8 tot 10 gewapende mannen bij jullie thuis langs gekomen terwijl uw zwager niet thuis was. Die gewapende mannen hebben alles doorzocht en gezegd dat uw zwager eindelijk moest stoppen voor de Amerikanen te werken. De gewapende mannen behoorden tot de sjjiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq. Dat heeft zich 5 tot 6 maal herhaald. Uw zwager is naar Alzarga gereisd en heeft zich daar verborgen. U bent ook naar Alzarga gereisd. Uw vader heeft met zijn neef, die ook de leider is van zijn stam, gesproken. Uw vader wou dat ze met de zoekopdrachten stopten en niet meer terugkwamen en naar u zochten. De neef zou gezegd hebben dat het probleem niet opgelost kon worden. Uw vader zei dat het de beste oplossing was dat hij zich losmaakte van u en dat u niet langer zijn zoon was. In de stamraad zou beslist zijn dat uw bloed zou worden vergoten. U had geen andere keuze dan ook te vertrekken. De militie wist dat u een goede relatie met uw zwager had en u hem had geholpen om te vertrekken uit Irak. U zou zelf geen dreigbrief ontvangen hebben maar bij de volgende doorzoeken van jullie huis door de milities, na de eerste keer, werd ook naar u gevraagd, wat voor jullie neerkomt op een bedreiging. U bent ongeveer een jaar en 8 maanden in Alzarga gebleven, tot oktober 2016. Toen bent u uit Irak vertrokken. De militie Asa'ib Ahl al-Haq is in juni 2017 nog bij u langs geweest. U vreest bij een terugkeer naar Irak gedood te worden door de leden van uw stam en u vreest ook gedood te worden door de leden van de militie Asa'ib Ahl al-Haq (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Niederschrift Über die vorsorgliche Anhörung gem. § 25 AsylG am 10.09.2018 in Bad Fallingbostal, p. 4-9). Voor het CGVS vertelde u een volledig ander verhaal in verband met uw fanatieke vader die u verplichtte de Sharia te bestuderen en u reeds twee keer heeft proberen te vermoorden omdat u openlijk kritiek gaf op de islam in uw lessen over de Sharia. Het is voor het CGVS totaal ongeloofwaardig dat u niets vertelde over uw problemen door het werk van uw zwager bij de Amerikanen en de bedreiging door Asa'ib Ahl al-Haq op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, indien u werkelijk zou vrezen voor vervolging of een risico op ernstige schade omwille van die redenen. Het is helemaal niet te begrijpen dat u een heel verhaal in detail vertelt voor de Duitse autoriteiten en u duidelijk aangeeft dat u vreest gedood te worden door de leden van Asa'ib Ahl al-Haq of door uw stam daardoor en daar dan niets over zegt in België, tenminste indien uw verhaal ook waar zou zijn. Omwille van de ernst van de feiten kan u niet opwerpen dat u vergeten zou zijn die feiten te vermelden, of dat er niet naar gevraagd zou zijn. U kan niet opwerpen dat u vergeten zou zijn dat u vreest vermoord te worden bij terugkeer naar Irak door de leden van Asa'ib Ahl al-Haq omdat die feiten dermate ernstig zijn. U gaf bovendien heel expliciet op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat u alle belangrijke elementen had verteld die tot uw vlucht uit Irak hebben geleid (CGVS, A.(...)-J.(...), 9.12.2020, p. 29). Deze vaststellingen tasten uw algemene geloofwaardigheid aan en dit in bijzonder ernstige zin.

Het CGVS stelt ten tweede vast dat u de aanleiding voor uw vertrek uit Irak die u naar voor bracht bij het CGVS helemaal onbesproken liet voor de Duitse asielinstanties. U verklaarde in Duitsland op uw verhoor van 10 september 2018 helemaal niets over de twee pogingen van uw vader u te vermoorden omwille van uw ideeën over de islam die u in uw lessen over de Sharia naar voor had gebracht. U kan niet opwerpen dat u dat vergeten zou zijn te vermelden of dat er niet naar gevraagd werd in Duitsland. Iemand die vreest om vermoord te worden omwille van een bepaalde reden zal dat niet vergeten te

vermelden. U verklaarde voor de Duitse asielautoriteiten ook heel uitdrukkelijk dat u geen andere reden voor asiel had dan deze die daar aan bod kwamen (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Niederschrift Über die vorsorgliche Anhörung gem. § 25 AsylG am 10.09.2018 in Bad Fallingbostal, p.5). Het is totaal onbegrijpelijk dat u voor de Duitse asielautoriteiten niet zou vertellen dat u vreest vermoord te worden door uw vader omwille van uw atheïsme (CGVS, A.(...)-J.(...), 9.12.2020, p. 29) indien uw verhaal waar zou zijn. U vermeldde tijdens het verhoor in Duitsland ook op geen enkel moment dat u Islamitische studies zou hebben gevolgd en dat u zich omwille van ervaringen tijdens deze studies bedenkingen zou hebben gemaakt over de islam. U maakte in Duitsland ook totaal geen melding van het feit dat u atheïstisch zou zijn geworden en dat u daarom een gegronde vrees voor vervolging zou kennen in Irak (zij het vanwege uw vader, zij het vanwege de Iraakse samenleving), zelfs niet in de marge van het verhaal dat u in Duitsland ophing betreffende uw schoonbroer die voor de Amerikanen zou hebben gewerkt. U bent goed voorbereid en legde in België verschillende documenten neer die uw asielrelaas zouden moeten ondersteunen. U vertelde uw verhaal ook met detail. U heeft er dus moeite voor gedaan om de Belgische asielinstanties te overtuigen met uw verhaal over uw atheïsme. Als u zoveel moeite doet, dan is het des te meer onbegrijpelijk dat u daar helemaal niets over zou zeggen bij de Duitse asielinstanties. Bovenstaande vaststellingen maken uw verhaal over uw beweerd atheïsme en uw problemen met uw familie manifest ongeloofwaardig. Er zijn absoluut geen redenen te bedenken die zouden kunnen verschonen waarom u voor de Duitse asielautoriteiten niets heeft verteld over de moordpogingen door uw vader omwille van uw ideeën over de islam, noch over uw beweerd atheïsme aan sich, indien dit verhaal ook waar zou zijn. Het CGVS kan daarom niet anders dan besluiten dat u uw verhaal over de moordpogingen door uw vader, alsook uw beweerd apostasie aan sich, heeft verzonnen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS aldus dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en dat de vluchtelingenstatus u bijgevolg niet kan worden toegekend, noch de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de **EASO Country Guidance note: Iraq van juni 2019** (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Iraakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Najaf te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20190312.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020**, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het **EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_security_situation_20201030_0.pd of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwikkeld waren in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belette evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegde op het Iraakse grondgebied.

De Iraakse autoriteiten hebben de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de PMF zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving.

In Zuid-Irak is ISIS hoofdzakelijk in de provincie Babil actief, hoewel de provincie geen prioriteit vormt voor de groepering. Het overgrote deel van de aanvallen die ISIS uitvoerde in de provincie in 2019 en de eerste helft van 2020, vonden plaats in Jurf al-Sakhr. Deze stad, waarvan de soennitische bevolking tot op heden niet kan terugkeren nadat ze in 2014 verdreven werd bij de bevrijding van ISIS, is omgevormd tot een grote basis van de aan Iran gelieerde militie Kata'ib Hezbollah. Hierdoor vormt ze regelmatig een doelwit van ISIS. Bij dergelijke aanvallen worden overwegend strijders van de PMF gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt. In de periode van begin 2019 tot midden 2020 werd slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten in Zuid-Irak toegeschreven aan ISIS. In de provincie Babil vonden er rondom Jurf al-Sakhr nu en dan aanslagen met Improvised Explosion Devices (IED's) plaats op leden van de PMF. In de stad Musayyab in dezelfde provincie raakten in augustus 2019 tientallen personen gewond bij een aanslag met een IED. In september 2019 eiste ISIS een aanslag op in Kerbala waarbij twaalf doden vielen. De beschikbare informatie maakt geen melding van dergelijke grotere aanslagen, toegeschreven aan of opgeëist door ISIS, in de eerste helft van 2020.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan geven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Omdat dit type geweld soms plaatsvindt in

residentiële gebieden, vallen hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. In sommige provincies gebruiken sjiitische milities geweld in conflicten om economische of politieke invloed en macht. Verder gebruiken conservatieve islamitische groepen, met name in de provincie Basra, geweld tegen zaken of personen die door hen als haram (verboden) worden beschouwd.

Sinds 2015 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De demonstraties die toen van start gingen in de provincie Basra verspreidden zich snel naar de andere provincies, waarbij het tot gewelddadige botsingen tussen betogers en de veiligheidsdiensten kwam. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Tientallen demonstranten werden gearresteerd, verwond of gedood.

Net zoals in Bagdad vinden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige antiregeringsprotesten plaats. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgefallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig geweld op deze protesten. Hierbij worden ernstige mensenrechtenschendingen begaan. Talrijke demonstranten worden mishandeld, gearresteerd, verwond of gedood. De aan Iran gelinkte sjiitische milities van de PMF worden door bepaalde bronnen beschouwd als de hoofdverantwoordelijken voor het disproportioneel gebruik van geweld tegen de betogers, maar ook de Iraakse autoriteiten maken zich hieraan schuldig. De plaatselijke stammencultuur speelt een belangrijke rol bij de aanhoudende betogingen in Zuid-Irak. Bepaalde stammen kozen partij voor de betogers en nemen het voortouw tijdens de demonstraties. Plaatselijke stammenleiders kondigden bloedwraak af tegen leden van de veiligheidsdiensten en de PMF die geweld plegen tegen demonstranten. Het aantal slachtoffers, doden en gewonden, dat kan gelinkt worden aan de betogingen in Zuid-Irak varieert sterk van provincie tot provincie. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Najaf in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Najaf een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Najaf. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan de voorgaande appreciatie. Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en de identiteitskaart van uw vader attesteren enkel uw identiteit

en die van uw vader die op zich niet in twijfel wordt getrokken. Uw studentenkaart, uw bewijs van inschrijving in het college van Imam a.(...) K.(...) en het administratief bevel van 11 december 2019 dat aangeeft dat u werd uitgeschreven zijn hoogstens mogelijke aanwijzingen dat u student was en in het college van Imam a.(...) K.(...) studeerde wat geenszins een bewijs is van wat er daar gebeurd zou zijn, laat staan van de vermeende moordpogingen op u door uw vader. Voorts dient te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non in casu. De foto van de faculteit waar u studeerde kan door om het even wie zijn gemaakt en bewijst enkel dat die faculteit bestaat. De foto's van uzelf als kleermaker zijn niet relevant voor de vermeende essentiële feiten in uw asielrelaas. Uw beroep wordt ook niet in vraag gesteld. Wat betreft de foto's van uw familie, moet worden aangegeven dat de identiteit van betrokken op de foto's niet kan worden aangetoond. Uw familiebanden worden op zich ook niet in vraag gesteld. Uw foto's over het leven in Griekenland zijn niet relevant voor de vermeende essentiële feiten van uw asielrelaas in Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1A van het Verdrag van Genève, de zorgvuldigheidsplicht, de onderzoeksplicht en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in Irak. Hij vreest enerzijds zijn vader, die hem wil vermoorden omwille van zijn atheïsme. Daarnaast heeft verzoeker problemen omwille van zijn schoonbroer, die in Irak voor de Amerikanen werkte. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de zorgvuldigheids-, onderzoeks- en motiveringsplicht schendt door zijn problemen niet te onderzoeken. Hij licht zijn standpunt toe als volgt:

"Op basis van de verklaringen die verzoeker tijdens zijn procedure in Duitsland heeft afgelegd, concludeert verweerster ten onrechte dat de problemen van verzoeker niet geloofwaardig zijn.

Verweerster gaat er ten onrechte van uit dat verzoeker niet geloofwaardig is, en weigert dus zijn verklaringen te onderzoeken. Hierdoor kan verzoeker zijn problemen niet aantonen.

Toen verweerster de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoeker tijdens zijn procedure in Duitsland opmerkte, was ze op grond van de beginselen van een grondig en objectief onderzoek verplicht om verzoeker hiermee te confronteren.

In de nota's van het persoonlijk onderhoud afgelegd bij verweerster staat er nergens te lezen dat het CGVS verzoeker heeft gevraagd waarom hij verschillende zaken heeft verklaard in Duitsland en België.

Mocht verweerster dit gedaan hebben, dan zou verzoeker de kans hebben gekregen om dit uiteen te zetten, want er blijkt weldegelijk een logische verklaring voor te zijn.

Door dit niet te doen en onmiddellijk een afwijzende beslissing te nemen, ontnemt verweerster verzoeker de mogelijkheid om zijn eigen geloofwaardigheid te herstellen en dus zijn problemen te bewijzen. (...)

Het blijken echter geen tegenstrijdigheden in hoofde van verzoekers verklaringen te zijn. De meer dan logische verklaring hiervoor is als volgt: verzoeker diende Irak te ontvluchten omwille van twee redenen: er waren enerzijds de problemen die hij in Duitsland aanhaalde en anderzijds de problemen die hij in België verduidelijkte.

Dus hij vluchtte zowel om de problemen die hij kende door het werk van zijn broer (cfr. verklaringen in Duitsland) als door de problemen met zijn vader omwille van zijn atheïsme (cfr. verklaringen in België).

Het grootste probleem van verzoeker betreft hetgeen hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud in België heeft verklaard. Zijn schoonbroer had hem namelijk aangeraden om in België te focussen op zijn voornaamste vluchtreden. Verzoeker heeft deze raad opgevolgd en over dit probleem verteld tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij verweerster. Verzoeker wenst te verduidelijken dat zijn zus nog steeds in Irak woont en daar onderdrukt wordt door haar vader. Zij probeert het land te ontvluchten, maar voorlopig zonder succes...

Verzoeker heeft heel wat documenten neergelegd die dit vluchtrelaas ondersteunen. Dit wordt eveneens bevestigd door verweerster in de bestreden beslissing (...)

Hoewel verweerster dus erkent dat verzoeker zijn verhaal gedetailleerd uit de doeken heeft gedaan én met de nodige documenten ondersteunde, weigert zij toch het relaas te onderzoeken. Dit is een duidelijke schending van de onderzoeksplicht. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan verzoekster immers niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te toetsen! Verzoeker verwijst hieromtrent naar het arrest nr. 203 524 van 4 mei 2018 van uw Raad (...) Bovendien schendt de bestreden beslissing ook de onderzoeks- en zorgvuldigheidsplicht ook door enkel te verwijzen naar de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn procedure in Duitsland. Op basis hiervan wordt besloten het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig te beschouwen. Echter wordt er op geen enkele manier verwezen naar de verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn procedures in Slovenië en/of Griekenland!

Dit wil ofwel zeggen dat verzoekster deze verklaringen niet heeft opgevraagd, wat een duidelijke schending van haar onderzoeksplicht is. Ofwel werden deze verklaringen wél opgevraagd, maar bewust door verzoekster achterwege gehouden, gezien deze verklaringen wel in lijn liggen met de verklaringen van verzoeker in België.

Verzoeker volhardt dan ook in zijn verklaringen. Zijn leven is in Irak in gevaar omwille van zijn atheïsme dat hij verkondigde. Daarnaast heeft hij ook problemen omwille van de job van zijn schoolbroer. Verweerster had de verklaringen an sich moeten onderzoeken en niet de geloofwaardigheid van verzoeker zelf!

Bijgevolg vreest verzoeker tot op de dag van vandaag voor zijn leven in Irak."

Verzoeker voegt hier nog aan toe dat de Iraakse autoriteiten niet in staat zijn om hem voldoende bescherming te bieden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet en de motiveringsplicht (minstens de materiële), voert verzoeker aan dat een terugkeer naar Irak voor hem onmogelijk is. Hij herhaalt dat hij er problemen kreeg met zijn vader omwille van zijn kritische uitspraken over het geloof. Het feit dat hij atheïst werd, bracht veel problemen met zich mee, aldus verzoeker, die meent dat in Irak zijn vrijheid van godsdienst wordt geschonden. Hoewel atheïsme op zich niet strafbaar is in Irak, worden atheïsten toch op verschillende manieren gestraft door de Iraakse autoriteiten en aanvaardt ook de samenleving het atheïsme niet, zoals moet blijken uit de COI Query van EASO van 11 april 2018 (stuk 16). Verzoeker voegt hier, onder verwijzing naar het artikel *"Iraq's atheists go underground as Sunni. Shiite hard-liners dominate"* van NBC News van 5 april 2019, nog aan toe dat Iraakse atheïsten vrezen vervolgd te worden door hun familie en/of milities. Verzoeker besluit op basis van de door hem aangehaalde informatie dat het in Irak onmogelijk is om openbaar als atheïst te leven en dat hij er bijgevolg wordt beperkt in zijn vrijheid van religie.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1A van het Verdrag van Genève en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, betoogt verzoeker dat hij minstens recht heeft op subsidiaire bescherming aangezien hij bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de plicht heeft om, aangaande volatiele situaties, de veiligheidstoestand actueel te beoordelen. Hij meent dat de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet stoelt op een beperkt onderzoek en geen rekening houdt met de heropleving van de Islamitische Staat in Irak, die immers gretig gebruik maakt van de corona-pandemie en de bijkomende vrijheid die dit voor hen creëert. Verzoeker wijst erop dat er quasi dagelijks kleinere aanslagen plaatsvinden. Op 21 januari 2021 pleegde IS echter een grote aanslag, waarbij 32 mensen stierven. De heropleving van de IS komt op een moment dat de situatie in Irak bijzonder onrustig is. Sinds oktober 2019 is de Iraakse bevolking aan het protesteren tegen de corrupte regering. De protesten begonnen in Bagdad, maar verspreidden zich snel over het hele land. De protesten blijven tot heden plaatsvinden. Helaas zijn deze protesten ook zeer tumultueus. Sinds de start van de protesten zijn bijna 600 mensen hierbij omgekomen. Irak heeft dus nog een lange weg te gaan voordat het land enige vorm van stabiliteit kan bereiken. Daarnaast lijkt er geen oplossing voor de economische crisis, integendeel. Zolang de economische crisis in het land aanhoudt en de terroristische groepering IS niet definitief is verslagen, zal de situatie in Irak precair blijven, aldus verzoeker, die dan ook meent dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.4. In een vierde middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève, artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van

de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, voert verzoeker aan dat het, gezien de huidige corona-pandemie, voor hem niet mogelijk om terug te keren naar Irak. Onvoldoende gezondheidszorg en overbevolking in de regio maken het onmogelijk om de nodige veiligheidsmaatregelen te nemen. Een terugkeer zou verzoeker naar eigen zeggen blootstellen aan een onmenselijke en vernederende behandeling aangezien hij een groot risico op besmetting zou lopen. Eenmaal geïnfecteerd, zou verzoeker geen toegang hebben tot de nodige gezondheidszorg. Op 25 maart 2021 was er sprake van 809.092 besmettingen en vielen er meer dan 14.000 dodelijke slachtoffers in Irak ten gevolge van COVID-19. Het aantal besmettingen blijft toenemen. Veel artsen zijn besmet, wat niet verwonderlijk is gezien de slechte staat van de gezondheidszorg. De sector is uitgeput door de jarenlange conflicten, er zijn financiële problemen en er is een gebrek aan medische uitrusting en beschermende kleding. Artsen hebben vanaf het begin alarm geslagen en hebben gezegd dat zij de epidemie meer vrezen dan het geweld van het conflict, omdat zij de besmette personen niet naar behoren kunnen behandelen. Er zijn te weinig ziekenhuisbedden, er is een gebrek aan apparatuur en de mensen weten niet hoe ze zich moeten beschermen. Een tweede probleem in de strijd tegen COVID-19 is de bevolking zelf. Artsen stellen vast dat burgers zich niet aan de opgelegde maatregelen houden of ze niet ernstig nemen. Dit is enerzijds te wijten aan het wantrouwen jegens de overheid en de slechte reputatie van het zorgsysteem. Anderzijds spelen sociale en religieuze overtuigingen een rol. Aan de ziekte en de quarantaine kleef een stigma, dat zieke burgers ervan weerhoudt zich te laten behandelen. Dit is natuurlijk rampzalig, omdat het virus zich zo kan blijven verspreiden. Verzoeker besluit uit het voorgaande dat, indien hij naar Irak moet terugkeren, ze een groot risico bestaat op schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM. In zo'n geval loopt hij namelijk een reëel risico op besmetting. Eenmaal besmet, zal hij geen toegang hebben tot adequate gezondheidszorg, hetgeen een onmenselijke behandeling vormt en het recht op een (waardig) leven schendt. Dit houdt ook een schending in van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een uittreksel uit *"Beyond Proof - Credibility Assessment in EU Asylum Systems"* van UNHCR van mei 2013, arrest nr. 203 524 van 4 mei 2018 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, het artikel *"ISIS attacks surge in Iraq Amid debate on U.S. Troop levels"* van New York Times van 10 juni 2020, het artikel *"The resurgence of the Islamic State in Syria and Iraq"* van Global Risk Insights, Middle East van 13 februari 2021, het artikel *"To save Iraq from economic collapse and fight ISIS, contain Iran's proxies"* van Brookings van 17 februari 2021, het artikel *"At least three protesters killed in southern Iraq: Rights monitor"* van Aljazeera van 26 februari 2021, het document *"Challenges for Iraq's new government under Mustafa Al-Kadhimi"* van Atlantic Council van 22 april 2020, het artikel *"Irak: 'het grootste corruptieschandaal in de geschiedenis'"* van De Wereld Morgen van 29 januari 2021, het document *"Coronavirus (COVID-19): Irak"* van Google Nieuws, geconsulteerd op 25 maart 2021, het artikel *"Strained Iraq doctors crack under virus spike fears"* van Arab news van 1 juli 2020, het artikel *"Coronavirus: Iraqi doctors warn of healthcare collapse if cases continue to rise"* van Middle East Eye van 31 maart 2020, het artikel *"Corona wereldwijd: regeringen hadden prioriteit moeten geven aan gezondheid, niet aan economie"* van MO van 18 maart 2020, het artikel *"Stigma Flampers Iraqi Efforts to Fight the Coronavirus"* van New York Times van 14 april 2020, een uittreksel uit *"Handbook on Procedures and Criteria for determining refugee status and guidelines on international protection"* van UNHCR, het document *"COI Query"* van EASO van 11 april 2018 en het artikel *"Iraq's atheists go underground as Sunni, Shiite hard-liners dominate"* van NBC News van 5 april 2019.

2.6. Nieuwe elementen

Op 17 juni 2021 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: het rapport *"EASO Country Guidance Note: Iraq"* van januari 2021.

2.7.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij ten aanzien van de Belgische en Duitse asielinstanties totaal verschillende verhalen heeft verteld over de redenen voor zijn vertrek uit Irak, totaal ongeloofwaardig is dat hij niets vertelde over zijn problemen door het werk van zijn zwager bij de Amerikanen en de bedreiging door Asa'ib Ahl al-Haq op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, indien hij werkelijk zou vrezen voor vervolging of een risico op ernstige schade omwille van die redenen vermits het helemaal niet te begrijpen is dat hij een heel verhaal in detail vertelt voor de Duitse autoriteiten en hij duidelijk aangeeft dat hij vreest gedood te worden door de leden van Asa'ib Ahl al-Haq of door zijn stam en daar dan niets over zegt in België, tenminste indien zijn verhaal ook waar zou zijn, hij daarenboven de aanleiding voor

zijn vertrek uit Irak die hij naar voor bracht bij het CGVS – de twee pogingen van zijn vader om hem te vermoorden omwille van zijn ideeën over de islam die hij in zijn lessen over de Sharia naar voor had gebracht – helemaal onbesproken liet voor de Duitse asielinstanties, het totaal onbegrijpelijk dat hij voor de Duitse asielautoriteiten niet zou vertellen dat hij vreest vermoord te worden door zijn vader omwille van zijn atheïsme indien zijn verhaal waar zou zijn, hij in Duitsland overigens ook totaal geen melding van het feit dat hij atheïstisch zou zijn geworden en dat hij daarom een gegronde vrees voor vervolging zou kennen in Irak (zij het vanwege zijn vader, zij het vanwege de Iraakse samenleving), zelfs niet in de marge van het verhaal dat hij in Duitsland ophing betreffende zijn schoonbroer die voor de Amerikanen zou hebben gewerkt, er absoluut geen redenen te bedenken zijn die zouden kunnen verschonen waarom hij voor de Duitse asielautoriteiten niets heeft verteld over de moordpogingen door zijn vader omwille van zijn ideeën over de islam, noch over zijn beweerde atheïsme *an sich* indien dit verhaal ook waar zou zijn en het CGVS daarom niet anders kan dan besluiten dat hij zijn verhaal over de moordpogingen door zijn vader, alsook zijn beweerde apostasie *an sich*, heeft verzonnen, (ii) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie blijkt dat er voor burgers in Zuid-Irak thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat, hij nalaat het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Najaf, het CGVS evenmin beschikt over elementen die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld en uit de beschikbare informatie bovendien blijkt dat personen die naar Irak wensen terug te keren via de internationale luchthavens van Basra en Najaf naar hun bestemming in Zuid-Irak kunnen reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen en (iii) de door hem voorgelegde documenten niets wijzigen aan voorgaande appreciatie daar zijn identiteit en die van zijn vader op zich niet in twijfel worden getrokken, de studentenkaart, het bewijs van inschrijving in het college van Imam a. K. en het administratief bevel van 11 december 2019 dat aangeeft dat hij werd uitgeschreven hoogstens mogelijke aanwijzingen zijn dat hij student was en in het college van Imam a. K. studeerde, wat geenszins een bewijs is van wat er daar gebeurd zou zijn, laat staan van de vermeende moordpogingen door zijn vader, de foto van de faculteit waar hij studeerde door om het even wie kan zijn gemaakt en enkel bewijst dat die faculteit bestaat, de foto's van verzoeker als kleermaker niet relevant zijn voor de vermeende essentiële feiten in zijn asielrelaas, de identiteit van betrokken op de foto's van zijn familie niet kan worden aangetoond en zijn familiebanden op zich ook niet in vraag worden gesteld en de foto's over het leven in Griekenland niet relevant zijn voor de vermeende essentiële feiten van zijn asielrelaas in Irak.

2.7.2. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 2 maart 2021 (CG nr. 1920126), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.8. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.9. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, kan immers geen geloof worden gehecht aan de door hem geuite vrees vermoord te worden omdat hij openlijk kritiek gaf op de islam in zijn lessen over de Sharia en hij atheïstisch zou zijn geworden.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Immers, waar verzoeker vooreerst stelt dat de verzoeker om internationale bescherming moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch hij niet moet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn stelling voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees ‘gegrond’ moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de verzoeker om internationale bescherming aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Zoals blijkt uit wat volgt, slaagt verzoeker er echter geenszins in zijn vrees te objectiveren.

Zo hoeft het geen betoog dat de vaststelling dat verzoeker ten aanzien van de Belgische en Duitse asielinstanties totaal verschillende verhalen heeft verteld over de redenen voor zijn vertrek uit Irak en de vrees die hij stelt te koesteren in geval van terugkeer, zijn algehele geloofwaardigheid volledig onderuit haalt. Verzoeker hekelt dat hem tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd gevraagd waarom hij verschillende zaken heeft verklaard in Duitsland en België en stelt dat hij, indien hij hiertoe de kans zou hebben gekregen, had kunnen verduidelijken dat hiervoor een logische verklaring bestaat, namelijk dat hij Irak diende te ontvluchten om twee redenen, zijnde zowel de problemen die hij kende door het werk van zijn zwager voor de Amerikanen (cfr. zijn verklaringen in Duitsland) als de problemen met zijn vader die hem wil vermoorden omwille van zijn atheïsme (cfr. zijn verklaringen in België). Verzoeker brengt hiermee middels voorliggend verzoekschrift echter allerm minst een valabele verklaring bij een ander licht kan werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar terecht het volgende wordt overwogen:

“Ten eerste blijkt dat u ten aanzien van de Belgische en Duitse asielinstanties totaal verschillende verhalen hebt verteld over de redenen voor uw vertrek uit Irak, zoals blijkt uit een vergelijking tussen uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op 9 december 2020 en de stukken uit uw Duits asioldossier, die het CGVS na uw persoonlijk onderhoud heeft bekomen. Zo verklaarde u voor de Duitse asielautoriteiten op 10 september 2018 dat uw zwager, Z.(...) D.(...) H.(...), die ook in Duitsland verbleef, vroeger in Irak bij jullie in huis heeft geleefd. Hij zou voor de Amerikanen hebben gewerkt. Hij heeft, ongeveer eind 2014, een dreigbrief ontvangen waarin werd gesteld dat hij zijn activiteit voor de Amerikanen moest stopzetten. Uw zwager heeft dit niet ernstig genomen. Op een namiddag, ongeveer twee weken later, zijn 8 tot 10 gewapende mannen bij jullie thuis langs gekomen terwijl uw zwager niet thuis was. Die gewapende mannen hebben alles doorzocht en gezegd dat uw zwager eindelijk moest stoppen voor de Amerikanen te werken. De gewapende mannen behoorden tot de sjiiitische militie Asa'ib Ahl al-Haq. Dat heeft zich 5 tot 6 maal herhaald. Uw zwager is naar Alzarga gereisd en heeft zich daar verborgen. U bent ook naar Alzarga gereisd. Uw vader heeft met zijn neef, die ook de leider is van zijn stam, gesproken. Uw vader wou dat ze met de zoekopdrachten stopten en niet meer terugkwamen en naar u zochten. De neef zou gezegd hebben dat het probleem niet opgelost kon worden. Uw vader zei dat het de beste oplossing was dat hij zich losmaakte van u en dat u niet langer zijn zoon was. In de stamraad zou beslist zijn dat uw bloed zou worden vergoten. U had geen andere keuze dan ook te vertrekken. De militie wist dat u een goede relatie met uw zwager had en u hem had geholpen om te vertrekken uit Irak. U zou zelf geen dreigbrief ontvangen hebben maar bij de volgende doorzoekingen van jullie huis door de milities, na de eerste keer, werd ook naar u gevraagd, wat voor jullie neerkomt op een bedreiging. U bent ongeveer een jaar en 8 maanden in Alzarga gebleven, tot oktober 2016. Toen bent u uit Irak vertrokken. De militie Asa'ib Ahl al-Haq is in juni 2017 nog bij u langs geweest. U vreest bij een terugkeer naar Irak gedood te worden door de leden van uw stam en u vreest ook gedood te worden door de leden van de militie Asa'ib Ahl al-Haq (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Niederschrift Über die vorsorgliche Anhörung gem. § 25 AsylG am 10.09.2018 in Bad Fallingbostal, p. 4-9). Voor het CGVS vertelde u een volledig ander verhaal in verband met uw fanatieke vader die u verplichtte de Sharia te bestuderen en u reeds twee keer heeft proberen te vermoorden omdat u openlijk kritiek gaf op de islam in uw lessen over de Sharia. Het is voor het CGVS totaal ongeloofwaardig dat u niets vertelde over uw problemen door het werk van uw zwager bij de Amerikanen en de bedreiging door Asa'ib Ahl al-Haq op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, indien u werkelijk zou vrezen voor vervolging of een risico op ernstige schade omwille van die redenen. Het is helemaal niet te begrijpen dat u een heel verhaal in detail vertelt voor de Duitse autoriteiten en u duidelijk aangeeft dat u vreest gedood te worden door de leden van Asa'ib Ahl al-Haq of door uw stam daardoor en daar dan niets over zegt in België, tenminste indien uw verhaal ook waar zou zijn. Omwille van de ernst van de feiten kan u niet opwerpen dat u vergeten zou zijn die feiten te vermelden, of dat er niet naar gevraagd zou zijn. U kan niet opwerpen dat u vergeten zou zijn dat u vreest vermoord te worden bij terugkeer naar Irak door de leden van Asa'ib Ahl al-Haq omdat die feiten dermate ernstig zijn. U gaf bovendien heel expliciet op het persoonlijk onderhoud bij het CGVS aan dat u alle belangrijke elementen had verteld die tot uw vlucht uit Irak hebben geleid (CGVS, A.(...)-J.(...), 9.12.2020, p. 29). Deze vaststellingen tasten uw algemene geloofwaardigheid aan en dit in bijzonder ernstige zin.

Het CGVS stelt ten tweede vast dat u de aanleiding voor uw vertrek uit Irak die u naar voor bracht bij het CGVS helemaal onbesproken liet voor de Duitse asielinstanties. U verklaarde in Duitsland op uw verhoor van 10 september 2018 helemaal niets over de twee pogingen van uw vader u te vermoorden omwille van uw ideeën over de islam die u in uw lessen over de Sharia naar voor had gebracht. U kan niet opwerpen dat u dat vergeten zou zijn te vermelden of dat er niet naar gevraagd werd in Duitsland. Iemand die vreest om vermoord te worden omwille van een bepaalde reden zal dat niet vergeten te vermelden. U verklaarde voor de Duitse asielautoriteiten ook heel uitdrukkelijk dat u geen andere reden voor asiel had dan deze die daar aan bod kwamen (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge, Niederschrift Über die vorsorgliche Anhörung gem. § 25 AsylG am 10.09.2018 in Bad Fallingbostal, p.5). Het is totaal onbegrijpelijk dat u voor de Duitse asielautoriteiten niet zou vertellen dat u vreest vermoord

te worden door uw vader omwille van uw atheïsme (CGVS, A.(...)-J.(...), 9.12.2020, p. 29) indien uw verhaal waar zou zijn. U vermeldde tijdens het verhoor in Duitsland ook op geen enkel moment dat u Islamitische studies zou hebben gevolgd en dat u zich omwille van ervaringen tijdens deze studies bedenkingen zou hebben gemaakt over de islam. U maakte in Duitsland ook totaal geen melding van het feit dat u atheïstisch zou zijn geworden en dat u daarom een gegronde vrees voor vervolging zou kennen in Irak (zij het vanwege uw vader, zij het vanwege de Iraakse samenleving), zelfs niet in de marge van het verhaal dat u in Duitsland ophing betreffende uw schoonbroer die voor de Amerikanen zou hebben gewerkt. U bent goed voorbereid en legde in België verschillende documenten neer die uw asielrelaas zouden moeten ondersteunen. U vertelde uw verhaal ook met detail. U heeft er dus moeite voor gedaan om de Belgische asielinstanties te overtuigen met uw verhaal over uw atheïsme. Als u zoveel moeite doet, dan is het des te meer onbegrijpelijk dat u daar helemaal niets over zou zeggen bij de Duitse asielinstanties. Bovenstaande vaststellingen maken uw verhaal over uw beweerde atheïsme en uw problemen met uw familie manifest ongeloofwaardig. Er zijn absoluut geen redenen te bedenken die zouden kunnen verschonen waarom u voor de Duitse asielautoriteiten niets heeft verteld over de moordpogingen door uw vader omwille van uw ideeën over de islam, noch over uw beweerde atheïsme an sich, indien dit verhaal ook waar zou zijn. Het CGVS kan daarom niet anders dan besluiten dat u uw verhaal over de moordpogingen door uw vader, alsook uw beweerde apostasie an sich, heeft verzonnen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS aldus dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is en dat de vluchtelingenstatus u bijgevolg niet kan worden toegekend (...).” Verzoeker brengt voor het overige geen elementen of argumenten bij die hij tijdens het persoonlijk onderhoud nog had willen uiteenzetten of toelichten zodat hij bezwaarlijk ernstig kan voorhouden dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem, door hem niet te confronteren met de verklaringen die hij in Duitsland heeft afgelegd, de mogelijkheid ontnemt “om zijn eigen geloofwaardigheid te herstellen en dus zijn problemen te bewijzen.”

De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn vraag tot internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Op een verzoeker om internationale bescherming rust te plicht om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Voorts benadrukt de Raad dat verzoeker zelf de volledige verantwoordelijkheid draagt voor het niet afleggen van waarachtige en/of volledige verklaringen. Dat verzoeker enerzijds in Duitsland niets heeft verteld over de twee moordpogingen door zijn vader omwille van zijn ideeën over de islam, noch over zijn beweerde atheïsme *an sich* en hij anderzijds tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niets vertelde over zijn vrees gedood te worden door de leden van Asa’ib Ahl al-Haq of door zijn stam omwille van het werk van zijn zwager bij de Amerikanen, kan op geen enkele wijze worden verschoond en laat niet toe verder nog enig geloof te hechten aan de door hem voorgehouden vrees in geval van terugkeer naar Irak. Indien, zoals wordt beweerd in het verzoekschrift, verzoekers grootste probleem en zijn voornaamste vluchtreden werkelijk het probleem met zijn vader betreft zoals hij dit thans uit de doeken heeft gedaan tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal, moet het bovendien des te meer onbegrijpelijk worden geacht dat verzoeker deze eigenlijke en voornaamste vluchtaanleiding volledig onvermeld liet voor de Duitse asielinstanties, dat hij zelfs geen melding van het feit dat hij atheïstisch zou zijn geworden – zelfs niet in de marge van het verhaal dat hij in Duitsland ophing betreffende zijn schoonbroer die voor de Amerikanen zou hebben gewerkt – en dat hij er integendeel uitdrukkelijk verklaarde dat hij, behalve de door hem aldaar aangehaalde problemen door het werk van zijn zwager bij de Amerikanen en de bedreiging door Asa’ib Ahl al-Haq, geen andere asielmotieven had. Indien verzoeker daadwerkelijk vreest te worden gedood omwille van zijn ideeën over de islam en zijn voorgehouden atheïsme, zoals hij beweert, had hij er immers alle belang bij om ten overstaan van de Duitse asielinstanties een duidelijk, correct en volledig zicht te bieden op de asielmotieven die hadden kunnen leiden tot het toekennen van internationale bescherming. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen, hetgeen zoals hoger reeds gesteld op geen enkele manier kan worden verschoond, strookt niet met de houding van een persoon die beweert niet naar zijn land van herkomst te kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en toont aan dat verzoeker internationale bescherming omwille van zijn voorgehouden atheïsme niet dringend noodzakelijk achtte. Verzoekers houding vormt aldus een sterke contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan

internationale bescherming en ondermijnt naar het oordeel van de Raad volledig de geloofwaardigheid van zijn beweerde atheïsme en van de problemen die hij omwille hiervan stelt te zullen kennen in geval van terugkeer naar Irak. De Raad kan zich immers niet van de indruk ontdoen dat verzoeker, nadat hij in Duitsland een weigeringsbeslissing heeft gekregen, het over een ander boeg probeert te gooien en op basis van een verzonnen asielrelaas probeert om internationale bescherming en hiermee samenhangend een legaal verblijfsstatuut in België te bekomen. De argumentatie in het verzoekschrift, in het bijzonder het verwijt dat in de bestreden beslissing op geen enkele manier wordt verwezen naar de verklaringen die verzoeker aflegde in het kader van zijn verzoeken om internationale bescherming in Slovenië en/of Griekenland, kan deze appreciatie niet ombuigen. De Raad wijst er in dit verband nog op dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts is sprake van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/7 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing echter op goede gronden oordelen dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas op fundamentele wijze wordt ondermijnd door manifeste, niet verschoonbare tegenstrijdigheden tussen zijn verklaring voor de Duitse asielautoriteiten en zijn verklaring voor het Commissariaat-generaal, dat immers is gebleken dat hij ten aanzien van de Belgische en Duitse asielinstanties twee totaal verschillende verhalen heeft verteld over de redenen voor zijn vertrek uit Irak, dat er indien dit verhaal op enige waarheid zou berusten absoluut geen redenen te bedenken zijn die zouden kunnen verschoenen waarom hij de Duitse asielautoriteiten, die hij om internationale bescherming verzocht alvorens naar België te komen, niets heeft verteld over de moordpogingen door zijn vader omwille van zijn ideeën over de islam, noch over zijn beweerde atheïsme *an sich* en dat dienvolgens dient te worden besloten dat hij zijn verhaal over de moordpogingen door zijn vader, alsook over zijn beweerde apostasie *an sich*, heeft verzonnen.

De Raad merkt dienaangaande volledigheidshalve nog op dat verzoeker ook middels zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud de vrees die hij stelt te koesteren om vermoord te worden door zijn vader allerminst aannemelijk weet voor te stellen. Zo leest de Raad in de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoekers vader hem een eerste keer probeerde te doden in de tweede maand van 2015. Hij werd echter tegengehouden door verzoeker zijn zussen. Gevraagd wat er dan gebeurd is, verklaarde verzoeker dat het probleem uiteindelijk was opgelost, dat de sfeer rustig was, dat hij gewoon zijn mond moest houden, niet meer mocht discussiëren met zijn docenten en geen kritiek meer mocht uiten op de islam en dat hij vervolgens gewoon terug naar de universiteit ging en zijn diploma haalde. Volgens verzoeker probeerde zijn vader hem een tweede keer te doden in de vijfde maand van 2016 omdat hij opnieuw de koran had bekritiseerd. De moeder van verzoeker heeft zijn vader toen tegengehouden. Uiteindelijk moest verzoeker blijkens zijn verklaringen gewoon de belofte doen om de religie niet te bekritisseren tot zijn studie afgerond was. Verzoeker begon toen met het regelen van een Turks visum. Ondertussen ging hij gewoon naar de les en deed hij normaal. Vijf maanden later, op 7 oktober 2016 heeft verzoeker een vlucht naar Turkije genomen. Al die tijd is hij in zijn ouderlijk huis blijven wonen, waar zijn vader hem naar eigen zeggen naar het leven zou staan. Logischerwijze gevraagd waarom verzoeker niet eerder vertrokken is, liet verzoeker optekenen dat hij helemaal niet van plan was om te vertrekken. Gevraagd waarom niet, antwoordde verzoeker vreemd genoeg: *"Ik had een gewoon leven. Mijn leven was niet in gevaar, dus."* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 25-28). Het hoeft geen betoog dat een dergelijke uitspraak moeilijk te verenigen valt met verzoekers bewering dat zijn vader hem tot twee maal toe had proberen te doden, noch met zijn vrees in geval van terugkeer naar Irak vermoord te zullen worden omwille van zijn atheïsme. De Raad stipt hierbij nog aan dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij in Irak met niemand heeft gepraat over zijn atheïsme, ook niet met vrienden of familieleden en dat tot op vandaag, behalve het Commissariaat-generaal en zijn advocaten, niemand op de hoogte is van zijn atheïsme. Verzoeker bevestigde hierbij ook uitdrukkelijk dat hij ook in de toekomst niemand zal vertellen dat hij atheïst is (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 20-21). Gelet op het geheel van deze verklaringen en het voorgaande indachtig, kan de Raad niet anders dan besluiten dat verzoeker de door hem aangehaalde vrees in geval van terugkeer naar Irak geenszins geloofwaardig voorstelt.

Het is de Raad tot slot volstrekt onduidelijk en verzoeker licht verder evenmin toe op welke wijze hij in zijn hoofde een vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak meent aannemelijk te kunnen maken, stellende *"Verzoeker wenst te verduidelijken dat zijn zus nog steeds in Irak woont en daar onderdrukt wordt door haar vader. Zij probeert het land te ontvluchten, maar voorlopig zonder succes..."*

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermogt zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Aangezien om hoger vermelde redenen niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden apostasie en de beweerde moordpogingen door zijn vader, is de verwijzing in het verzoekschrift naar algemene informatie over de situatie van atheïsten in Irak en de stelling dat verzoeker er beperkt wordt in zijn vrijheid van religie *in casu* niet dienstig en is ook een onderzoek naar de voor verzoeker voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Irak te dezen irrelevant.

De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissing correct als volgt: *“Uw paspoort, uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs en de identiteitskaart van uw vader attesteren enkel uw identiteit en die van uw vader die op zich niet in twijfel wordt getrokken. Uw studentenkaart, uw bewijs van inschrijving in het college van Imam a.(...) K.(...) en het administratief bevel van 11 december 2019 dat aangeeft dat u werd uitgeschreven zijn hoogstens mogelijke aanwijzingen dat u student was en in het college van Imam a.(...) K.(...) studeerde wat geenszins een bewijs is van wat er daar gebeurd zou zijn, laat staan van de vermeende moordpogingen op u door uw vader. Voorts dient te worden opgemerkt dat documenten enkel een ondersteunende bewijswaarde kunnen hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non in casu. De foto van de faculteit waar u studeerde kan door om het even wie zijn gemaakt en bewijst enkel dat die faculteit bestaat. De foto's van uzelf als kleermaker zijn niet relevant voor de vermeende essentiële feiten in uw asielrelaas. Uw beroep wordt ook niet in vraag gesteld. Wat betreft de foto's van uw familie, moet worden aangegeven dat de identiteit van betrokken op de foto's niet kan worden aangetoond. Uw familiebanden worden op zich ook niet in vraag gesteld. Uw foto's over het leven in Griekenland zijn niet relevant voor de vermeende essentiële feiten van uw asielrelaas in Irak.”*

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.10.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Irak zou hebben gekend of zal kennen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift een vrees aanhaalt om te worden besmet met het Covid-19-virus en verwijst naar de falende publieke gezondheidszorg omwille van het Covid-19-virus, volstaat het op te merken dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land zou worden blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in Irak zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zouden hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een 'onmenselijke en vernederende behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de

Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoeker brengt met de uiteenzetting in het verzoekschrift immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegenwoordigd of opzettelijk worden geweigerd.

2.10.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie vervat in het administratief dossier dat er voor burgers in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Uit deze informatie blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. Er wordt aangestipt dat ISIS in Zuid-Irak hoofdzakelijk actief is in de provincie Babil en dat het geweld in Zuid-Irak eerder tribaal en/of crimineel van aard is. Voornamelijk in de provincies Basra, Thi Qar en Missan geven onopgeloste geschillen aanleiding tot gewelddadige clashes tussen stammen met als inzet de controle over grond, olie-inkomsten of water. Verder gebruiken conservatieve islamitische groepen, met name in de provincie Basra, geweld tegen zaken of personen die door hen als haram (verboden) worden beschouwd. Daarnaast blijkt uit de beschikbare informatie dat er sinds 2015 regelmatig manifestaties plaatsvinden in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt aangeklaagd. De sociale onrust nam in juli 2018 toe nadat Iran beslist had om de elektriciteitsbevoorrading af te sluiten. De golf van betogingen in juli en september 2018 werd met geweld de kop ingedrukt. Net zoals in Bagdad vinden er voorts vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige antiregeringsprotesten plaats waarop de verschillende Zuid-Iraakse veiligheidsactoren met buitensporig geweld reageren en waarbij ernstige mensenrechtenschendingen worden begaan. De aan Iran gelinkte sjiitische milities van de PMF worden door bepaalde bronnen beschouwd als de hoofdverantwoordelijken voor het disproportioneel gebruik van geweld tegen de betogers, maar ook de Iraakse autoriteiten maken zich hieraan schuldig. Het aan de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Ook de meer recente landeninformatie die de verwerende partij middels haar aanvullende nota aanleverde, met name de “EASO Guidance nota: Iraq” van januari 2021, is geenszins van aard om een ander licht te werpen op de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak en specifiek in de provincie Najaf, waarvan verzoeker afkomstig is.

Samen met de commissaris-generaal concludeert de Raad dat er in Zuid-Irak in het algemeen en in de provincie Najaf in het bijzonder voor burgers thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist voorgaande analyse doch brengt in voorliggend verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Immers, in zoverre verzoeker vooreerst wijst op de heropleving van IS in Irak, kan de Raad slechts vaststellen dat de door verzoeker in verband aangehaalde informatie geen betrekking heeft op de situatie in Zuid-Irak. Uit de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt inderdaad dat IS zich in de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie echter geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Bagdad Belts. De grote bomaanslag op 21 januari 2021 waarvan sprake in het verzoekschrift vond overigens plaats in Bagdad en is aldus niet relevant voor de beoordeling van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, van waar verzoeker afkomstig is. Ook de overige in het verzoekschrift aangehaalde informatie kan geen ander licht werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar wordt uiteengezet dat: “(...) de negen

zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, niet rechtstreeks verwikkeld waren in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belette evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegde op het Iraakse grondgebied. (...)

In Zuid-Irak is ISIS hoofdzakelijk in de provincie Babil actief, hoewel de provincie geen prioriteit vormt voor de groepering. Het overgrote deel van de aanvallen die ISIS uitvoerde in de provincie in 2019 en de eerste helft van 2020, vonden plaats in Jurf al-Sakhr. Deze stad, waarvan de soennitische bevolking tot op heden niet kan terugkeren nadat ze in 2014 verdreven werd bij de bevrijding van ISIS, is omgevormd tot een grote basis van de aan Iran gelieerde militie Kata'ib Hezbollah. Hierdoor vormt ze regelmatig een doelwit van ISIS. Bij dergelijke aanvallen worden overwegend strijders van de PMF gevisieerd. Het aantal hierbij te betreuren burgerslachtoffers bleef beperkt. In de periode van begin 2019 tot midden 2020 werd slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten in Zuid-Irak toegeschreven aan ISIS. In de provincie Babil vonden er rondom Jurf al-Sakhr nu en dan aanslagen met Improvised Explosion Devices (IED's) plaats op leden van de PMF. In de stad Musayyab in dezelfde provincie raakten in augustus 2019 tientallen personen gewond bij een aanslag met een IED. In september 2019 eiste ISIS een aanslag op in Kerbala waarbij twaalf doden vielen. De beschikbare informatie maakt geen melding van dergelijke grotere aanslagen, toegeschreven aan of opgeëist door ISIS, in de eerste helft van 2020."

Waar verzoeker voorts ingaat op de gewelddadige onderdrukking van de anti-regeringsprotesten en de mensenrechtenschendingen die hiermee gepaard gaan, herhaalt de Raad dat dit type geweld, waarbij de Iraakse ordediensten manifestanten verwonden of doden, niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In zoverre verzoeker lijkt te betogen dat de manifestaties zullen blijven plaatsvinden zolang de economische crisis in het land aanhoudt, kan dit de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus evenmin rechtvaardigen. De Raad wijst er in dit verband ten overvloede nog op dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. In casu zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van verzoekers suggereren.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in de bestreden beslissing daarnaast nog op: "Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het **EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen." Ook deze informatie wordt door verzoeker niet met andersluidende informatie ontkracht.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.12. In zoverre verzoeker nog de artikelen 2 en 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.13. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.14. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS